

Χαιρετισμός Πρωθυπουργού στη Γενική Συνέλευση του ΣΕΒ

Κύριε Πρόεδρε του ΣΕΒ,

Κυρίες και κύριοι,

Σας ευχαριστώ ιδιαίτερως για την πρόσκληση να απευθύνω χαιρετισμό στην ετήσια γενική συνέλευση του ΣΕΒ.

Ετήσια συνέλευση που φέτος διεξάγεται σε θετική συγκυρία, μετά την επιτυχή ολοκλήρωση της πρώτης αξιολόγησης.

Και είναι ιδιαίτερα τιμητική και συμβολική θα έλεγα, η παρουσία του προέδρου της Κομισιόν κ. Juncker, του φίλου Jean Claude, στην σημερινή εκδήλωση, σε μια κομβική στιγμή, όχι μόνο για την ελληνική οικονομία αλλά και σε μια κρίσιμη στιγμή για την Ευρώπη.

Διότι υπολείπονται δυο μόνο μέρες για το κρίσιμο δημοψήφισμα στην Μεγάλη Βρετανία, σχετικά με την παραμονή ή όχι της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Και είναι κρίσιμο διότι όλοι γνωρίζουμε ότι ένα αρνητικό αποτέλεσμα, που όλες οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις αντεύχονται, θα επιφέρει δυσμενείς οικονομικές επιπτώσεις στο σύνολο της ευρωπαϊκής και της παγκόσμιας οικονομίας.

Αλλά όχι μόνο αυτό.

Το χειρότερο είναι ότι θα προκαλέσει μεγάλους κλυδωνισμούς στην ίδια την πορεία της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης.

Ανεξαρτήτως του αποτελέσματος πάντως, που ευχόμαστε να είναι θετικό, είναι αναγκαίο να μας προβληματίσει το γεγονός ότι ως Ευρώπη φθάσαμε σε αυτό το σημείο.

Σε κάθε περίπτωση όλες οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις ανεξάρτητα από την τοποθέτηση μας στον πολιτικό χάρτη, οφείλουμε να ανοίξουμε έναν γόνιμο και εποικοδομητικό διάλογο.

Έναν διάλογο που θα αφορά τις αιτίες της οικονομικής και πολιτικής κρίσης, τις αιτίες για την αναζοπύρωση των εθνικών στρατηγικών και του απομονωτισμού, αλλά και τις αιτίες για την έξαρση των εθνικισμών και των εθνικών διενέξεων.

Γιατί μόνο αν συμφωνήσουμε ότι πράγματι βρισκόμαστε σε πολιτική κρίση και μόνο αν συζητήσουμε με νηφαλιότητα για τις αιτίες της, θα μπορέσουμε να κοιτάξουμε μπροστά.

Να κοιτάξουμε το μέλλον και τις προοπτικές του ιστορικού εγχειρήματος της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Και ας μη κρυβόμαστε, η πρώτη και κύρια αιτία για την πολιτική κρίση της Ευρώπης, είναι η πορεία της ευρωπαϊκής οικονομίας και η ευρωπαϊκή στρατηγική για τη διαχείριση της οικονομικής κρίσης που κυριάρχησε στην ήπειρό μας.

Επ ευκαιρία και της παρουσίας του Προέδρου Γιούνκερ, επιτρέψτε μου να θέσω το παράδειγμα της βιομηχανικής πολιτικής στο ευρωπαϊκό της πλαίσιο.

Η παραγωγική ισχύς μετατοπίζεται σταδιακά προς την Ασία και νέες δυνάμεις διεκδικούν με αξιώσεις μερίδιο από την πρωτοκαθεδρία της Ευρώπης και της Αμερικής.

Σε αυτό συνέβαλε και η κρίση του 2008 που ξεκίνησε στην Αμερική και μεταδόθηκε μέσω των διατραπεζικών καναλιών στην Ευρώπη.

Η τραπεζική κρίση μετεξελίχτηκε σε κρίση εμπιστοσύνης και κατά συνέπεια σε κρίση δημοσίου χρέους για μια σειρά χώρες, μεταξύ αυτών και η Ελλάδα.

Οι διαφορετικές προσεγγίσεις μεταξύ Αμερικής και Ευρώπης στην αντιμετώπιση της κρίσης αξιολογούνται σήμερα εκ του αποτελέσματος.

Η άμεση και επιθετική παρέμβαση της FED και των αμερικανικών αρχών είχαν ως αποτέλεσμα οι ΗΠΑ, σήμερα, να έχουν επιστρέψει, με βάση όλους τους οικονομικούς δείκτες, στα προ κρίσης επίπεδα.

Αντίθετα η Ευρώπη, εξαιτίας της διστακτικής και αποσπασματικής διαχείρισης της κρίσης, αλλά και δομικών αδυναμιών στην αρχιτεκτονική της Ευρωζώνης, παρουσιάζει αναιμική ανάπτυξη, υψηλότερη ανεργία και αδυνατεί να ξαναβρεί τον βηματισμό της.

Πίσω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο ανεργίας στο 10%, κρύβονται οι τεράστιες αποκλίσεις στην ανεργία σε χώρες όπως η Ελλάδα, η Ισπανία και η Πορτογαλία.

Αυτή η εικόνα αναδεικνύει τη χρόνια διαρθρωτική ανισομέρεια ανάμεσα στη βιομηχανικό πυρήνα του Βορρά και στο Νότο.

Κυρίως όμως αναδεικνύει και την απουσία μιας συγκροτημένης ευρωπαϊκής πολιτικής για την παραγωγική σύγκλιση.

Διαρθρωτικές ανισότητες παγιώνουν τις εισοδηματικές ανισότητες, τον δυϊσμό ανάμεσα σε Βορρά – Νότο και τελικά τις θεσμικές ανισότητες όταν προκύψει μια κρίση.

Αφού η ισότιμη σχέση μεταξύ των εταίρων μετατρέπεται σε σχέση δανειστή-δανειολήπτη, με όρους και υποχρεώσεις που επιβάλλονται στον διαπραγματευτικά πιο αδύναμο.

Χρειαζόμαστε λοιπόν μια κοινή ευρωπαϊκή βιομηχανική πολιτική στο πνεύμα κοινής αγροτικής πολιτικής.

Η Κοινή Αγροτική Πολιτική παρά τις αντιφάσεις και τις στρεβλώσεις της, έθεσε πριν περίπου 50 χρόνια δυο στόχους: την διατροφική επάρκεια της ηπείρου και την στήριξη του αγροτικού και του κτηνοτροφικού εισοδήματος.

Και οι δύο στόχοι σε μεγάλο βαθμό επιτεύχθηκαν.

Αντίθετα, η ευρωπαϊκή βιομηχανική πολιτική είναι πολύ πιο πρόσφατη, περιορίζεται κυρίως σε ρυθμιστικά θέματα για την αγορά και τα πνευματικά δικαιώματα, αφήνοντας τα ουσιαστικά ζητήματα της ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας και της κατανομής των πόρων στο εθνικό επίπεδο των κρατών-μελών.

Είναι ενδεικτικό, ότι οι 4 μεγάλες βιομηχανικές χώρες της Ευρώπης λαμβάνουν το 45% των κεφαλαίων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας επενδύσεων, ενώ η Ελλάδα μόλις το 2,3% όταν έχει το 5% των ανέργων της Ευρώπης.

Ασφαλώς το κριτήριο χρηματοδότησης δεν είναι η ανεργία αλλά, δεδομένης της κατάστασης σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες, μήπως θα έπρεπε να είναι κι αυτός ένας παράγοντας που θα έπρεπε να λαμβάνεται υπόψη με αυξημένη βαρύτητα;

Προκύπτουν επομένως μερικά κρίσιμα ερωτήματα.

Η γηραιά ήπειρος, γηραιά με την ιστορική αλλά σε λίγο και με την πληθυσμιακή έννοια, πως θα ανταγωνιστεί στο νέο περιβάλλον που διαμορφώνεται στην παγκόσμια οικονομία;

Ως ένα ενιαίο μπλοκ με ισότιμα μέλη, παράγοντας προϊόντα και υπηρεσίες υψηλής προστιθέμενης αξίας με ασφαλείς και καλά αμειβόμενες θέσεις εργασίας

ή ως ένας πλούσιος βιομηχανικός πυρήνας με τους φτωχούς περιφερειακούς δορυφόρους του;

Η τραγική κατάσταση που βίωσε η Ελλάδα μπορεί να γίνει ο αυριανός ο εφιάλτης για όλη την Ευρώπη, αν δεν εγκαταλειφθούν οι πολιτικές λιτότητας και άκαμπτης δημοσιονομικής προσαρμογής που συρρικνώνουν το παραγωγικό της δυναμικό και την προοπτική της.

Χρειαζόμαστε επενδύσεις στην παραγωγή, στην καινοτομία, στην έρευνα και στο ανθρώπινο κεφάλαιο.

Έτσι θα επιτύχουμε την πραγματική οικονομική σύγκλιση.

Η επιμονή στην πολιτική εσωτερικής υποτίμησης τα προηγούμενα χρόνια μείωσε το κόστος εργασίας για να ενισχύσει την ανταγωνιστικότητα, αλλά αυτή η πολιτική - ως το παραδεχτούμε όλοι επιτέλους- αποδείχτηκε λανθασμένη.

Η δραματική ύφεση που προκλήθηκε όχι μόνο δεν διόρθωσε αλλά επιδείνωσε την κατάσταση.

Διότι είναι γνωστό ότι το κόστος εργασίας είναι μόνο ένας και μάλιστα όχι ο πιο σημαντικός από τους συντελεστές για τον υπολογισμό της ανταγωνιστικότητας.

Δεν είναι εξάλλου τυχαίο ότι στις πρώτες θέσεις του πίνακα ανταγωνιστικότητας του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ βρίσκονται χώρες με ισχυρά συστήματα ρύθμισης της αγοράς εργασίας και υψηλό εργασιακό κόστος όπως οι χώρες της Σκανδιναβίας.

Η εξήγηση που δίνει ο ΟΟΣΑ για την υποχώρηση της ανταγωνιστικότητας στην Ελλάδα, είναι φυσικά η μείωση της παραγωγικότητας της εργασίας εξαιτίας της έλλειψης επενδύσεων και της κατανάλωσης κεφαλαίου.

Το επενδυτικό πρόγραμμα, που έχει γίνει πανευρωπαϊκά γνωστό με το όνομα του προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, το EFSI, είναι μια θετική κίνηση στην κατεύθυνση της αναζωογόνησης των επενδύσεων στην ευρωπαϊκή ήπειρο.

Διακρίνεται όμως από τα χαρακτηριστικά που περιγράψαμε παραπάνω.

Ο απαιτούμενος πανευρωπαϊκός σχεδιασμός για την κοινή βιομηχανική πολιτική δεν είναι επαρκής, ενώ υπολείπεται στην ενίσχυση της δραστηριότητας και των συνεργειών που απαιτεί η συγκυρία.

Παρόλα αυτά θα αξιοποιήσουμε τις δυνατότητές του προγράμματος στο έπακρον ώστε να επωφεληθούν όσο το δυνατόν περισσότερες μεγάλες και μικρές ελληνικές επιχειρήσεις.

Πρόσφατα εγκρίθηκαν 42 επενδυτικά σχέδια συνολικού ύψους 5,6 δις.€ που θα μπορούσαν να ενταχτούν στο συγκεκριμένο πρόγραμμα.
και ευελπιστούμε σε στενή συνεργασία με την Ευρωπαϊκή επιτροπή, αυτά τα σχέδια να υλοποιηθούν στο σύνολό τους.

Κυρίες και Κύριοι,
Γνωρίζουμε καλά ότι η εξάρτηση από τα ευρωπαϊκά κονδύλια και προγράμματα δεν αρκεί για να επιστρέψουμε στην ανάπτυξη.

Για να εγκαινιάσουμε μια νέα εποχή ανάκαμψης και ευημερίας για τη χώρα και το σύνολο των πολιτών, είμαστε υποχρεωμένοι να προχωρήσουμε σε μια σφιχτή και καλά σχεδιασμένη μεταρρυθμιστική πολιτική σε πολλά και διαφορετικά πεδία.

Στόχος και όραμά μας, η Ελλάδα που σε 5 χρόνια θα γιορτάζει τα 200 χρόνια από την Εθνική παλιγγενεσία, η Ελλάδα του 2021 να είναι μια διαφορετική χώρα.

Μιας χώρα που σε τίποτα δεν θα θυμίζει την Ελλάδα της κρίσης και της επιτροπείας.

Μια χώρας που θα έχει αφήσει πίσω της τις μαύρες σελίδες του πελατειακού κράτους και της κρατικά προστατευμένης φοροδιαφυγής.

Μια χώρα με ισχυρή, αποτελεσματική και σύγχρονη δημόσια διοίκηση.

Με θεσμούς δημοκρατίας που θα εγγυώνται την συμμετοχή των πολιτών στη λήψη των αποφάσεων.

Με ένα κράτος φιλικό στις επενδύσεις αλλά και αυστηρό σε ό,τι αφορά την τήρηση των κανόνων.

Με νοικοκυρεμένα δημόσια οικονομικά αλλά και με ένα κοινωνικό κράτος που θα εγγυάται την ευημερία του συνόλου των πολιτών.

Ήδη το κλείσιμο της πρώτης αξιολόγησης σηματοδοτεί την πρώτη πράξη του τέλους του δράματος της τελευταίας εξαετίας.

Η συμφωνία για την ρύθμιση του χρέους ανοίγει έναν διαδρομο σταθερότητας και μείωσης του επενδυτικού κινδύνου.

Οι προβλέψεις για το δεύτερο εξάμηνο του 2016 είναι θετικές και είναι βάσιμη η προσδοκία ότι μπαίνουμε πλέον σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης.

Έχουμε ως χώρα αυτή τη στιγμή ένα καλό μομέντουμ και στόχος της κυβέρνησης είναι να μην το αφήσουμε να πάει χαμένο.

Να το αξιοποιήσουμε με μεθοδικότητα ώστε να πολλαπλασιάσουμε τις θετικές συνέπειες του.

Στο πλαίσιο αυτό:

Καταρτίσαμε το νέο αναπτυξιακό νόμο με προσανατολισμό στην εξωστρέφεια, στους κλάδους με συγκριτικό πλεονέκτημα, στις στρατηγικές επενδύσεις και συνδέσαμε τις προτεραιότητες του με τα κεφάλαια του ΕΣΠΑ.

Συγκεντρώνουμε όλα τα επιμέρους διαθέσιμα χρηματοδοτικά εργαλεία για να ενισχύσουμε τον αντίκτυπο τους στην ενίσχυση της ρευστότητας και δημιουργούμε εγγυητικά σχήματα που διευκολύνουν τη συμμετοχή και την ανάληψη επιχειρηματικού ρίσκου.

Η μετεξέλιξη του ΕΤΕΑΝ σε δημόσιο αναπτυξιακό ταμείο, ακολουθώντας το παράδειγμα άλλων ευρωπαϊκών κρατών όπως η Γερμανία, η Γαλλία και η Ιταλία, αποτελεί ένα πρόσθετο εργαλείο ενεργητικής αναπτυξιακής πολιτικής.

Με το κλείσιμο της αξιολόγησης, οι τράπεζες μας αποκτούν πρόσβαση στα φθηνά προγράμματα δανεισμού της ΕΚΤ και θα ξεκινήσουν την αναγκαία πιστωτική επέκταση προς τις επιχειρήσεις.

Αυξάνουμε το πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων στο 1 δισ.€ για το 2017.

Η μεγαλύτερη αύξηση στα χρόνια της κρίσης.

Αίρουμε τα γραφειοκρατικά εμπόδια ειδικά ως προς την έγκριση νέων επενδύσεων και την δανειοδότηση νέων επιχειρήσεων.

Απλοποιούμε το καθεστώς αδειοδότησης καταργώντας χρονοβόρες διαδικασίες προέγκρισης και αντικαθιστώντας τις με απλή γνωστοποίηση όπου αυτό είναι δυνατόν, μειώνοντας δραστικά το χρονικό διάστημα που απαιτείται για το άνοιγμα μιας επιχείρησης.

Συνεχίζουμε την δημοσιονομική εξισορρόπηση με επιτυχημένο τρόπο όπως αποδεικνύουν τα στοιχεία για το πρωτογενές πλεόνασμα του 2015 και του πρώτου πενταμήνου του τρέχοντος έτους.

Στις μεταρρυθμίσεις που προωθήσαμε εντάξαμε τη μείωση του ΕΦΚ στο φυσικό αέριο για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας και τη διακοψιμότητα – δυο σημαντικά πάγια αιτήματα των ελληνικών επιχειρήσεων για τη μείωση του ενεργειακού κόστους.

Επιβεβαιώνοντας τον γόνιμο κοινωνικό διάλογο που εγκαινιάσαμε με την συμφωνία στην οποία καταλήξαμε, με τους κοινωνικούς εταίρους, για την μικρή αύξηση των εργοδοτικών εισφορών.

Και εδώ είναι υποχρέωση μου να εξάρω τη στάση του ΣΕΒ κατά την κρίσιμη διαπραγμάτευση για το ασφαλιστικό.

Διότι συνδράματε ώστε να επιτευχθεί ο στόχος να μη μειωθούν εκ νέου οι κύριες συντάξεις κατά την μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος.

Αυτός ο διάλογος θα συνεχιστεί προκειμένου να βρίσκουμε τις βέλτιστες οικονομικά και κυρίως τις κοινωνικά δίκαιες λύσεις.

Έχουμε αποδείξει ότι είμαστε διατεθειμένοι να ακούσουμε και να συζητήσουμε τις προτάσεις των κοινωνικών φορέων που συμβάλουν στην επίλυση προβλημάτων, προωθούν την επιχειρηματικότητα και συνεισφέρουν στην αύξηση του παραγόμενου πλούτου, που πρέπει να διαχυθεί στο σύνολο της κοινωνίας.

Εξάλλου, ιδιαίτερα θετική εξέλιξη αποτελεί το γεγονός ότι κατορθώσαμε να ξεμπλοκάρουμε μεγάλα έργα υποδομών που διαχέουν οικονομικό δυναμισμό σε πλήθος τοπικών επιχειρήσεων κάθε μεγέθους.

Όμως ξεκινάμε, δυστυχώς, πολύ πιο πίσω από τη γραμμή εκκίνησης.

Έγινε μεγάλη ζημιά στη χώρα καθώς μέσα σε 5 χρόνια χάθηκε το 67% των ιδιωτικών επενδύσεων.

Χωρίς τις ιδιωτικές επενδύσεις, η αύξηση της απασχόλησης δεν θα μειωθεί με τους ρυθμούς που επιθυμούμε.

Ωστόσο για να πετύχουμε αυτόν τον στόχο υπάρχουν κάποιες προϋποθέσεις.

Πρώτη προϋπόθεση, είναι η αύξηση των εγχώριων επενδύσεων.

Τα τελευταία χρόνια γίνεται λόγος μόνο για προσέλκυση ξένων ιδιωτικών επενδύσεων.

Ωστόσο μια από τις προϋποθέσεις που λειτουργούν ελκυστικά για τους ξένους επενδυτές είναι η ενίσχυση των εσωτερικών, των εγχώριων επενδύσεων.

Οι εγχώριες επιχειρηματικές δυνάμεις που πιστεύουν στις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας και στην δυναμική των επιχειρήσεων τους πρέπει βγουν μπροστά και να προχωρήσουν στην ενίσχυση των επενδύσεων τους.

Μέσω αυτής της οδού θα πειστούν και οι ξένες εταιρείες να τοποθετήσουν τα κεφάλαια τους στην χώρα μας, να ξεκινήσουν νέες δραστηριότητες ή να συνεργαστούν με τις ελληνικές εταιρείες.

Δεύτερη προϋπόθεση, η μείωση του κινδύνου της χώρας, το λεγόμενο country risk.

Η πρωταρχική συμφωνία για το χρέος δημιουργεί θετικές προσδοκίες στο μεσοπρόθεσμο και κυρίως στο μακροπρόθεσμο ορίζοντα κι αυτό είναι κρίσιμο για την επενδυτική προοπτική της χώρας.

Αναμένουμε αυτή η συμφωνία το επόμενο διάστημα να αποκτήσει ακόμη πιο συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, προκειμένου να απομακρυνθούν οριστικά οι αβεβαιότητες τόσο για τη βιωσιμότητα του χρέους όσο – και κυριότερο – για το μέλλον της ελληνικής οικονομίας.

Αυτό θα οδηγήσει στην άνοδο της πιστοληπτικής ικανότητας της χώρας, που θα συμβάλει στην μείωση του κόστους δανεισμού για το δημόσιο και τις επιχειρήσεις και στη δημιουργία του κατάλληλου δρόμου για επανείσοδο στις κεφαλαιαγορές.

Μια τρίτη προϋπόθεση είναι η έγκαιρη πρόοδος του προγράμματος.

Πρόγραμμα ιδιαίτερα εμπροσθοβαρές, κατόπιν δικής μας επιλογής.

Η καθυστέρηση στο κλείσιμο της πρώτης αξιολόγησης δεν οφείλεται σε ενέργειες ή παραλείψεις της ελληνικής πλευράς, όπως ορισμένοι ήθελαν να επικοινωνήσουν.

Αλλά στη διαφορά των εκτιμήσεων μεταξύ της ευρωπαϊκής πλευράς, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας, και του Ταμείου, για την αποτελεσματικότητα των δημοσιονομικών μέτρων.

Με λίγα λόγια, από την πλευρά μας κάνουμε όλα τα απαραίτητα βήματα για την ανάκτηση της εμπιστοσύνης και την επανεκκίνηση της αναπτυξιακής διαδικασίας.

Για τη δεύτερη αξιολόγηση θα πρέπει να αποφύγουμε αντίστοιχα φαινόμενα και πρακτικές, αν πραγματικά όλες οι πλευρές επιθυμούν την επιτυχία της συμφωνίας του περασμένου Ιουλίου.

Παράλληλα δεν θα πρέπει ουδέποτε να λησμονούμε ότι για την επιτυχία των προγραμμάτων ισχύ αξιώματος έχει η αποδοχή τους από το κοινωνικό σύνολο, προκειμένου να επιτυγχάνεται η κοινωνική συνοχή, και η δίκαιη διανομή των θετικών αποτελεσμάτων σε όλους.

Είναι γεγονός ότι η ανεργία βρίσκεται σε απaráδεκτα υψηλά επίπεδα, παρά τα σημάδια βελτίωσης που δείχνουν τα στοιχεία του πρώτου πενταμήνου του έτους, ενώ και η ελληνική αγορά εργασίας είναι κατακερματισμένη.

Οι εργαζόμενοι κατά τη διάρκεια της τελευταίας εξαετίας έχασαν δικαιώματα και αισθάνονται – δικαιολογημένα - εγκλωβισμένοι και ανασφαλείς.

Η εσωτερική αγορά εργασίας δεν χαρακτηρίζεται από την υπερβολική ρύθμιση, όπως κάποιοι υποστηρίζουν, αλλά από το ακριβές αντίθετο: Από την απορύθμιση και την επικράτηση συνθηκών που δεν συνάδουν ούτε με τα ευρωπαϊκά κεκτημένα.

Χρειαζόμαστε επομένως μεταρρυθμίσεις στην αγορά εργασίας που θα σέβονται τις κοινωνικές, ψυχολογικές και δημιουργικές πλευρές της εργασίας και δεν θα υποβιβάζουν τον εργαζόμενο σ' ένα αναλώσιμο συντελεστή της παραγωγικής διαδικασίας.

Η μονομερής, ακραία νεοφιλελεύθερη προσέγγιση εμμονή στην ελαστικοποίηση της εργασίας, στη μείωση του εργατικού κόστους και στην απορρύθμιση της αγοράς εργασίας, είναι σε τελευταία ανάλυση αντιπαραγωγική.

Καθώς λειτουργεί εις βάρος όχι μόνο των εργαζομένων αλλά και της ίδιας της παραγωγικότητας της εργασίας.

Όλες οι αξίες της ευρωπαϊκής ένωσης αντανακλώνται στην μεγάλη παράδοση των εργασιακών κεκτημένων και στην προστασία των εργασιακών δικαιωμάτων.

Η υπεράσπιση τους περνάει μέσα από την ανάπτυξη και τη φυγή προς τα μπρος, τόσο για την Ελλάδα όσο και για την Ευρώπη.

Θέλω, λοιπόν κλείνοντας, από αυτό το βήμα, να καλέσω το σύνολο των κοινωνικών φορέων να συμμετάσχουν σε έναν γόνιμο και δημιουργικό διάλογο για την βελτίωση και την αποκατάσταση των εργασιακών σχέσεων, την επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, τη μετάβαση σε ένα νέο παραγωγικό μοντέλο, που δε μπορεί παρά να βασίζεται στον αμοιβαίο σεβασμό του ρόλου των παραγωγικών φορέων.

Αμοιβαίος σεβασμός, συνευθύνη και συναίνεση στη λήψη των κρίσιμων αποφάσεων.

Και είμαι βέβαιος πως αν αυτό το καταφέρουμε μεταξύ μας, οι εταίροι μας δε θα μπορούν παρά να σεβαστούν το πεδίο σύγκλισης και συμφωνίας των κοινωνικών εταίρων.

Εύχομαι καλή επιτυχία στις εργασίες σας.

Σας ευχαριστώ.